

Se naște o moștenire

De: Matthew Hohnberger

"Iată, fiii sînt o moștenire de la Domnul, rodul pîntecelui este o răsplată dată de El." Psalmul 127:3

Cu siguranță fuseseră două săptămâni lungi și grele! De fapt, au fost zece luni lungi și dificile. Eram foarte stresat și epuizat datorită tranzacțiilor și necesității de a rezolva probleme. Aveam nevoie de un weekend lung pentru a mă odihni și a reflecta pentru a fi pregătit mental și fizic pentru nașterea copilului nostru așteptat în următoarele două săptămâni.

Îmi place să fiu pregătit din timp, ție nu? Nu că totul trebuie să fie planificat și executat exact la minut, dar fiind complet pregătit pentru ceva îl face mult mai ușor de manevrat. Ei bine, Dumnezeu nu permite întotdeauna lucrurilor să se întâmple conform planurilor noastre.

Vineri seara a sosit odată cu finalizarea celor mai dificile două vânzări imobiliare din viața mea. Soția mea, Angela însărcinată în 38 de săptămâni, și cu mine ne-am culcat devreme. Mă tot învăteam în pat încercând să mă relaxez. La ora 22:30, eram vag conștient de faptul că Angela s-a ridicat din pat, când a exclamat brusc: „Cred că mi s-a rupt apa!” O explozie de adrenalină m-a scos din pat, trezindu-mă. Știam ce înseamnă asta! Planurile noastre bine stabilite vor trebui probabil să fie schimbate!

Acesta era ultimul lucru la care mă așteptam. Angela nu a avut încă contracții semnificative, așa că sosirea bebelușului era departe, cu siguranță. S-a adăugat încrederii noastre faptul că moașa ne-a spus că, din moment ce acesta era primul nostru copil, era posibil să nu vină nici măcar după data scadenței.

„Relaxează-te, Matthew. Nu te panica”, am încercat să-mi spun, în timp ce telefonam familiei. Am vrut doar să-i informez că mergem la spital și că voi suna dacă se întâmplă ceva. Dar când nu am putut să dau nici de fratele meu și nici de părinți, comportamentul meu controlat și calm s-a evaporat. Spital, iată-ne venim!

În lunile de pregătire pentru acest eveniment, îmi imaginam o călătorie turbulentă la spital, soția mea gemând de durere pe scaunul pasagerului în timp ce așteptam și mă rugam ca bebelușul să nu se nască pe stradă cu ajutorul unui medic și un tată neexperimentați. Din fericire, totul a fost lipsit de incidente, cel puțin în opinia mea.

La sosirea la spital, moașa a confirmat suspiciunea Angelei și am fost internați la sala de nașteri. Pe la miezul nopții, au început contracțiile și am încercat să dorm puțin în timp ce Angela se plimba pe holuri. Am vrut să fiu cât mai pregătit posibil pentru când soția mea avea nevoie de mine.

Într-un anumit moment între 12:30 și 1:00 a.m. lucrurile s-au schimbat. Soția mea era, fără îndoială, în travaliu și, din ceea ce am văzut, am prezis că fiul meu va sosi la 5:30 a.m. Atunci am intrat în cea mai profundă legătură cu soția pe care am trăit-o vreodată. Am constatat că apropierea nu vine în primul rând în vremuri bune, ci este un produs secundar al vieții și muncii ÎMPREUNĂ în vremuri dificile! Și exact asta am făcut. Angela a hotărât foarte repede că a sta pe piciorul meu drept era cel mai bun loc în timpul travaliului.

În timpul unei contracții, eu o mângâiam pe spate unde o durea, îi țineam burta, respiram cu ea, amintindu-i să se relaxeze și vorbeam cu ea. În intervalul dintre contracții, ea își sprijinea capul pe umărul meu în timp ce mă rugam - nu numai pentru puterea și rezistența Angelei, ci și pentru mine. Am avut nevoie de forță pentru a-mi ajuta soția și rezistență pentru durerea și amorțeala din ce în ce mai mare din piciorul meu drept. Dar, chiar dacă piciorul meu se simțea incomod, cel mai greu pentru mine a fost să-mi văd soția cu durere și să nu pot face prea multe. Când iubești pe cineva profund, vrei să-i ușurezi agonia sau să-l eliberezi de durere. Vrei să rezolvi problema, să înlături suferința sau cel puțin să asumi parte din ea. Și nu am putut face asta.

Sentimentele de frustrare față de neputința mea amenințau să-mi slăbească hotărârea. În schimb, a trebuit să rămân liniștit, să o liniștesc și să fiu puternic pentru ea, indiferent de ce simțeam sau cât de tare creierul meu țipa: *„Asta este prea mult, nu pot să o suport, sunt prea obosit”*. Nu, trebuie să fiu puternic pentru ea. Ea trebuie să vadă dragoste și putere în ochii mei și curaj. Aceasta este legătura adevărată și profundă!

Conceptul de sacrificiu a început să capete un sens mai profund pentru mine. Un lucru este să-ți refuzi dorințele și plăcerile de dragul altcuiva, dar sacrificiul real necesită negarea nevoilor legitime. Aveam nevoie să doarm, aveam nevoie să mă odihnesc. Aveam nevoie să mă simt stăpân pe situație, să simt că aș putea face cu adevărat ceva. Dar de ce avea nevoie soția mea? Trebuia să știe că sunt acolo pentru ea, că se poate sprijini pe forța mea și poate avea curaj prin prezența mea, că nu o voi abandona când durerea va deveni prea intensă pentru mine. Cum puteam realiza acest lucru? Știam din experiență că acest lucru se va realiza numai prin îndepărtarea mai întâi a gândurilor egoiste și concentrarea lor asupra acțiunii pe care o avem în față și mă rugam pentru putere.

Isus a trecut prin cea mai mare durere fizică și mentală pentru noi și prin moartea Sa ne-a arătat descrierea definitivă a sacrificiului. Aș putea face mai puțin pentru soția mea? Durerea pe care am avut-o nu se compara cu ceea ce trăia soția mea și cu siguranță nici cu durerea și prețul pe care l-a plătit Salvatorul nostru pentru noi. A te nega pe tine însuși pentru confortul altuia aduce satisfacție și recompensă de neînlocuit. *“Adunați-vă comori în cer, unde nu le distrug moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură”*. În curând, umerii mei nu numai că își vor asuma responsabilitatea de a se sacrifica pentru nevoile soției mele, ci și pentru nevoile nou-născutului meu, copilul lui Dumnezeu.

Pe măsură ce am suferit prin fiecare contracție cu soția mea dragă, am fost mai în măsură să înțeleg ce spune Biblia atunci când compară durerile nașterii cu experiența pe care o va experimenta această lume când Isus se va întoarce. Nu ar trebui să ne așteptăm să fie ușor. Este o experiență dureroasă, plină de confuzie și agonie. Dar recompensa ... încă nu vom vorbi despre asta.

După patru ore dureroase concentrate, am crezut că ceea ce era mai rău a trecut. Dar nu. Ceea ce trăisem până acum fusese doar un preludiv la ceea ce urma să vină. Pe măsură ce treceam prin faza finală a travaliului, Angela avea dureri de spate severe și simțeam ca și când se va dezintegra. În acel moment am văzut o profunzime de caracter și o forță deosebită în soția mea pe care nu am mai apreciat-o niciodată pe deplin. În timpul unei crize se dezvăluie caracterul. Ceea ce am văzut la soția mea a adâncit respectul, admirația și dragostea pentru ea.

A fost o ușurare când a sosit momentul nașterii. Spus de o manieră mai realistă: **TIMPUL PENTRU A ÎMPINGE!** Eram optimist că va dura aproximativ o jumătate de oră și totul se va termina; la urma urmei, am o soție uimitoare și puternică! Ultimele ore mi le-au demonstrat dintr-o perspectivă total nouă.

Următoarea etapă a procesului de naștere este plină de venerație pentru Creatorul nostru. După toate dovezile că suntem formați teribil și minunat - nu dintr-o creatură evoluată din noroi, din întâmplare - nașterea miraculoasă a unui copil mi-a fost prezentată în viu și în color. Dumnezeu a făcut pântecul unei femei să hrănească și să crească o viață nouă și apoi, la momentul potrivit, același organ devine un mușchi puternic care se contractă în mod intenționat pentru a transporta copilul în lumea exterioară. Asta mă uimește de fiecare dată când mă gândesc la asta. Slujim unui Dumnezeu care a proiectat totul cu precizie!

La 8:37 dimineața s-a născut o viață nouă cu un cap în formă de con care mă îngrijora. Dar inutil, Creatorul a planificat-o astfel. **WOW!** Primul plânset mi-a adus lacrimi în ochi, pentru că acum, chiar în fața mea era produsul dragostei noastre. Mi-am privit soția în ochi și a existat o legătură pe care nu o cunoscusem până acum. Nici eu nu pot să o exprim în cuvinte. Nu era atât de mult că „acesta este fiul nostru” era mai mult „aceasta este soția mea, este totul / acesta este soțul meu, este totul”. Ne-am uitat amândoi la fiul nostru și Nathan Scott a deschis ochii. Acum ne uitam direct la iubire. Iubirea a fost născută și născută în cea mai perfectă formă, pe care nu o vom vedea niciodată pe acest pământ. Și această bucurie trebuia împărtășită cu familia și prietenii.

Pentru mine, în acest produs al iubirii, există o moștenire de transmis. O moștenire pe care Angela și cu mine am primit-o prin sacrificiul părinților noștri. Au luat decizii dificile, negându-și dorințe și plăceri pentru a fi acolo pentru noi și a ne învăța să fim bărbați și femei pentru Dumnezeu. Acum avem ocazia de a ridica cel mai înalt standard pentru a îmbunătăți lumea din jurul nostru. Ce responsabilitate!

Puneți-vă aceleași întrebări pe care mi le pun eu chiar acum. Ce fel de moștenire sunt? O să-i dau fiului meu exemplul vieții mele? Ce voi sacrifica pentru bunăstarea sa spirituală? Cum pot să-l învăț o comuniune strânsă cu Dumnezeu dacă nu eu am o comuniune mai strânsă cu El? Cum pot să-l pregătesc cel mai bine să lupte împotriva

Înșelătoriei rele a acestei lumi și să iasă învingător? Care sunt cele mai importante moșteniri de lăsat nepoților mei?

O nouă prioritate a intrat în viața mea. Dumnezeu are întotdeauna primul loc, apoi Angela și acum Nathan. Ce voi elimina pentru a-i face loc? Vor exista întotdeauna presiuni la lucru, clienți și probleme. Vor fi întotdeauna apeluri din afară pentru a-mi ocupa timpul și atenția. Dar fiul meu are nevoie de mine. El are nevoie de timpul, atenția și antrenamentul meu. Nu pot să-i dau ceea ce a mai rămas. El se bazează pe mine pentru că sunt și voi fi singurul său tată. Am o oportunitate care vine o singură dată și afectează o viață și o generație. Nu trebuie să o risipesc și trebuie să-i ofer doar ceea ce este mai bun!

Privindu-l pe fiul meu în lumina eternității, îmi dau seama că la sfârșitul vieții mele nu va mai conta nimic, cu excepția modului în care influențez viața lui Nathan. Banii, puterea, recunoașterea nu înseamnă nimic, pentru că această lume nu este casa noastră. Suntem aici doar în trecere și trebuie să ne străduim să-i aducem pe acești călători în casa lor cerească. Vrei să te alături mie în genunchi și să te angajezi să îndrumi și să conduci acea viață prețioasă pe care ai adus-o în această lume pentru onoarea și slava lui Dumnezeu?

„Dragul nostru Tată care ești în ceruri. Doamne, vin la tine ca o ființă umană slabă și imperfectă. Pledez în fața Ta pentru putere și înțelepciune pentru a îndruma pașii fiului meu spre Tine. Ajută-mă să mă apropiu de Tine, astfel încât copilul meu să poată fi instruit și educat de Tine prin intermediul meu.

Doamne, umple-l cu prezența Ta. Dă-i o inimă dispusă să te urmeze. Dă-i o inimă umilă, un spirit curajos și o adevărată înțelepciune. Împuternicește-ne să împărtășim dragostea Ta lumii flămânde și fără iubire din jurul nostru.

Întărește-mă ca preot al casei mele și dă-mi înțelepciune pentru a antrena, disciplina și îndruma copilul meu să fie cine este și cine vrei Tu să fie. Mă rog în numele lui Hristos, Amin ".

“Ca săgețile în mâna unui războinic, așa sunt fiii făcuți la tinerețe.” Psalmul 127:4